

fælde lide noget egentligt Tab. De kan lide et formelt Tab, for saa vidt som de er nødte til i deres Regnskaber at optage den noterede Kurs, men reelt lider de ikke Tab. Hvem er nemlig Hovedejerne af vore Kredittforeningsobligationer? Det er Institutioner o. lign., som beholder dem trods de meget lave Kurser og bliver liggende med dem, indtil de udtrækkes, og som nøjagtig har den Rente af dem, til hvilken de i sin Tid købte Obligationerne. Jeg synes altsaa ikke, at dette Forhold er saa slemt. Det er naturligvis beklageligt, at Folk, der skal stifte Laan, faar disse dyrere end ellers, men jeg antager ogsaa, at Kredittforeningerne — som det er omtalt — vil raade noget Bød derpaa ved 5 pCts Laan og ved at give Laantagerne Lejlighed til lejlighedsvis at gaa over i andre Serier.

Under de Forhold, vi har i Øjeblikket, mener jeg, det er et godt og forsvarligt Laan for Staten, og selv om det er en høj Rente og vel sagtens det dyreste Laan, vi har optaget, er det, det kommer an paa, dog dette, at vi kan faa Pengene, naar vi skal bruge dem. Og saa forekommer det mig, som før sagt, at være et Lyspunkt, at vor Stilling er en saadan, at vi kan optage et saadant Laan herhjemme, thi de rigelige Beholdninger i Sparekasser og Banker og de lave Valutakurser, vi har, tyder paa, at vort Forhold til Udlandet i det hele taget har bedret sig, og at vor Gæld er betydeligt formindsket. Det forekommer mig altsaa, at der snarere havde været Grund til at søge til Udlandet, da vi stiftede det første Laan, for Øjeblikket synes jeg ikke, det er nødvendigt, og heller ikke af Hensyn til det som det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper) fremhævede, nemlig vore Køb i Udlandet. Ærede Medlemmer har maaske set, at Frankrig netop med dette for Øje har maattet optage et Laan i Amerika — jeg har Grund til at tro, at Meddelelserne herom er rigtige — paa saadanne Vilkaar, at Frankrig i Amerika har maattet deponere amerikanske Jernbaneobligationer, som man altsaa ejede i Frankrig, for at faa Statslaanet. Noget lignende kan vi slet ikke tænke paa at gøre her, men naar vi har Pengene, gaar jeg ogsaa ud fra, at vi nok kan klare det Mellemværende, som senere kan opstaa med Amerika eller i det hele med Udlandet, naar det drejer sig om Køb af nødvendige Forbrugsartikler.

I det andet Ting blev Spørgsmaalet om Dækning af Renten og vel ogsaa af Afdragene drøftet. Den højtærede Finans-

minister omtalte det ogsaa her, og ærede Medlemmer af Tinget har ogsaa berørt det. Jeg er selvfølgelig ganske enig i de Udtalelser, som fremkom om, at dette Spørgsmaal bør vente. Naar den højtærede Finansminister siger, at det er i højeste Grad tvivlsomt, om vi i Oktober 1916 kan begynde paa den store Skattereform, som er fastslaaet i vore forskellige Skattelove, saa tør man maaske nok gaa lidt videre. En Finansminister skal jo altid være lidt forsigtig, men et simpelt Medlem af Tinget kan nok gaa lidt videre og sige, at dette „højt tvivlsomt“ betyder, at vi *ganske sikkert slet ikke* kommer dertil i Oktober 1916. Der er saa ganske overordentlig mange Forhold, som maa afklares, og saa mange Hensyn, der skal tages, aldeles bortset fra det store forberedende Arbejde i Ministeriet, at vi sikkert ikke naar saa vidt. Jeg skal altsaa heller ikke komme ind herpaa, men jeg vil blot benytte Lejligheden til et lille Hjertesuk i den Anledning. Det er lidt for tidligt, men jeg vil alligevel nævne Ordet Værneskat. Naar Tiden kommer, var der saa ikke Grund til for Alvor at tage dette Spørgsmaal op? Vi har nogen Grund til at tro, at der i en nær Fremtid vil komme Forslag om, at de saakaldte Frinummere skal indkaldes. Det er efter min Mening kun et ganske simpelt Retfærdighedskrav overfor de Mænd, der har maattet bære de store Byrder i denne Tid, men det næste Skridt er da saa virkelig det, at man for Alvor tager Spørgsmaalet om Værneskat op. Den parlamentariske Kommission, vi havde i Slutningen af sidste Aarhundrede, endte med, at Kommissionen udarbejdede et Forslag og et Medlem af Kommissionen et andet Forslag om en Værneskat til et Beløb af $\frac{3}{4}$ —1 Mill. Kr. Dette Beløb vil ganske sikkert uden Gene kunne forhøjes, naar man tager fat, og det er og bliver en Urimelighed, at fuldstændig raske, arbejds- og erhvervsdygtige Individuer, som paa Grund af en ringe Aarsag slipper for Militærtjenesten, ikke paalignes en Byrde, der dog aldrig kommer op paa Højde med den, det tjenestedygtige Mandskab bærer, at der altsaa ikke paalignes dem en personlig Afgift. Det er blevet sagt, at dette var en Kopskat. Nej, det er det slet ikke. Hvis der nogen Sinde er Brug for en Formue- og Lejlighedsskat, maa det selvfølgelig være denne. Den, som Frihed for Militærtjeneste sætter i Stand til at tjene meget, bør virkelig ogsaa betale for det. Jeg mener ikke, at det er utidigt at nævne denne Sag. Jeg tror, man skal fremhæve